

מ"ת 2035/12/14 - מדינת ישראל נגד חרבי אבו עסב, מוחמד חרבי אבו עסב, מחמד ג'מאל אבו עסב, נמר דעיס, עבד אלרחמאן פקיה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

15 דצמבר 2014

מ"ת 2035-12-14

בעניין: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים, עו"ד שני טביב

המבקשת

- נ ג ד -

1. חרבי אבו עסב
2. מוחמד חרבי אבו עסב
3. מחמד ג'מאל אבו עסב משיבים 1-3 ע"י ב"כ עו"ד וסים דכוואר
4. נמר דעיס ע"י ב"כ עו"ד מוחמד עווד
5. עבד אלרחמאן פקיה ע"י ב"כ עו"ד מוחמד רבאח

המשיבים

נוכחים:

ב"כ המבקשת עו"ד ראופה קאסם

משיבים 1-3 וב"כ עו"ד וסים דכוואר

משיב 4 וב"כ עו"ד מוחמד עווד

משיב 5 וב"כ עו"ד מוחמד רבאח

מתורגמנית בית המשפט לערבית אמירה ג'אבר

החלטה

רקע לבקשה

1. כתבי האישום אשר הוגשו כנגד המשיבים (כתב אישום אחד הוגש כנגד משיבים 1-4 וכתב אישום נפרד הוגש כנגד משיב 5), מפרטים כיצד במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת בסמוך ליום 14.7.14 נפגש משיב 1 עם מר א מ (להלן: "המתלונן") בביתו של משיב 1 בענתא החדשה. במהלך הפגישה דרש משיב 1 מהמתלונן שישלם את חובו בסך עמוד 1

100,000 ₪ למר עימד דאס (אביו של משיב 4). המתלון טען לפני משיב 1 כי הוא כבר שילם את החוב והוא אינו מתכוון לשלמו פעם נוספת. בתגובה, משיב 1 אמר למתלון כי אם לא ישלם את החוב תוך פרק זמן קצר, "הוא יגיע אליו ויקח את רכבו".

2. ואכן, בחלוף יומיים, ביום 16.7.14 בסמוך לשעה 00:30 נסע המתלון עם אשתו (להלן: "המתלוננת" או האשה") וארבעת ילדיהם בני 1.5, 6, 9 ו-13 ברכב מסוג ב.מ.וו. 6-X (להלן: "הרכב" או "הג'יפ") מבית קרוביהם שבשכונת ראס אל-עמוד בירושלים לעבר ביתם אשר בענתא החדשה. כאשר הגיעו המתלוננים בסמוך לביתם, מול שער החניה, הגיעו משיבים 2-5 עם אדם נוסף בשם מוחמד עאהד עלקם (להלן: "עלקם"), כאשר כמה מהם רעולי פנים, אל הרכב והקיפוהו מכל צדדיו. משיב 2 אשר נשא בידו אקדח נעמד ליד דלת הנהג וכיוון את האקדח לכיוון מושבו של המתלון והורה לו לצאת מן הרכב. לאחר מכן וכדי להטיל אימה על המתלון ועל בני משפחתו, ירה מספר יריות באוויר. כל יושבי הרכב יצאו ממנו וארבעת המשיבים יחד עם עלקם נכנסו אליו ונסעו מן המקום. לכל המשיבים יוחסה עבירת שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; למשיב 1 יוחסה גם עבירת סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין ולמשיב 2 גם עבירת נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

בד בבד עם הגשת כתבי האישום, הוגשה בקשה לעצור את כל המשיבים עד לתום הליכי המשפט נגדם.

3. ב"כ משיבים 1-3 טען כי אין ראיות לכאורה המבססות את האשמות המיוחסות למשיבים 1-3 בכתב האישום ומכאן שיש להורות על שחרורם. בתמצית ניתן לחלק את טענותיו למספר סוגים: הסוג הראשון כולל טענות לגבי מהימנותם של העדים שמסרו גרסאות המפלילות את משיבים 1-3 במשטרה. בסוג זה של הטענות נטען למשל, כי אין מקום לתת אמון בגרסת המתלון מכיוון שהוא "טיפוס מפוקפק", "זיפן קרקעות", ו"מתורגל" למסור כלי רכב לשם פירעון חובותיו, כאשר מטרת הפללת משיב 1 על ידי המתלון הייתה אך כדי להימלט מתשלום חובותיו כלפי אדם אחר. כך אין לתת משקל לעדותו של משיב 5 מכיוון שלאיש זה אויבים רבים, ובעבר ישב בבית הסוהר בגין עבירת מין חמורה. הסוג השני של הטענות, הן טענות אודות סתירות הקיימות בין הגרסאות השונות של העדים ותיאום הגרסאות ביניהם. והסוג השלישי של הטענות הן אודות חוסר ההיגיון שבאימוץ הגרסה המפלילה את המשיבים וקלישותן של הראיות המפלילות. בסוג זה של הטענות הוא הצביע, למשל, על סרט האירוע שצולם במצלמת האבטחה שבחצר בית המתלון, ממנו עולה כי הייתה באירוע מעין אווירה נינוחה. או למשל, על חוסר ההיגיון שבגרסת המתלוננים שהמשיבים יזדוה לפניהם שעה שעשו מאמצים כה גדולים כדי להסתיר את זהותם ברעלות וכיו"ב. או למשל, השתתפות משיב 3 באירוע מקום בו אין מחלוקת כי שוחרר מספר ימים לפני האירוע מבית החולים לאחר פגיעה קשה בראשו. או למשל הטענה שמשיב 1 יסתבך בפלילים תמורת 100,000 ₪, שעה שסכום כזה נחשב בעיניו לנזיד עדישים.

4. ב"כ משיב 4 טען כי משיב 4 היה מוכה הלב והשהות במעצר קשה לו מאוד, לכן יש להתייחס להודעותיו במשטרה בזהירות. משיב 4 אכן קשר עצמו לאירוע, אך איש אינו מעיד לגביו שהוא השתתף באופן פעיל בשוד. זאת ועוד, האירוע היה לפני זמן רב ומשיב 4 הילך חופשי עד שנעצר רק לאחרונה, דבר המצביע על כך שלא נשקפת ממנו סכנה. לגבי הראיות טען, כי מתוך תיק החקירה, עולה כי משיב 4 הובל על ידי משיב 5. כן נטען כי משיב 4 הגיע לבית המתלון לגבות את הכספים שהגיעו לאביו מהמתלון, ולכן תמזה כיצד אביו משוחרר. דבר זה מצביע כי הלכה למעשה לא נשקפת, לא מן האב ולא מן הבן, כל סכנה. לכן נתבקש כי בית המשפט יורה על הכנת תסקיר מעצר אודות משיב 4

כדי לבדוק אפשרות של שחרור לחלופת מעצר.

5. ב"כ משיב 5 הודה כי גם משיב 5 קשר עצמו לאירוע, אך טען כי לא ידע שברשותם של המשיבים האחרים היו כלי נשק וסכינים. משיב 5 הודה במיוחס לו ואף תאר את האירוע במדויק. מכאן ניתן להסיק על מהימנותו. משיב 5 שיתף פעולה בחקירתו, והוא זה אשר בעצם הפליל את חבריו. מכאן שיש ליתן בו אמון ולשחררו לחלופת מעצר לאחר קבלת תסקיר מעצר אודותיו.

הראיות לכאורה

6. בתיק החקירה קיימות ראיות לכאורה למכביר המסבכות וקושרות את כל המשיבים בעבירות המיוחסות להם. ותחילה לעניינו של משיב 1.

לפי הנטען, הסיפור כולו החל עת המתלון התייצב בביתו של משיב 1 על פי דרישתו. בעניין זה קיימת הודעתו של המתלון מיום 20.11.14 (שעה 13:54) בה תיאר כיצד נקרא לביתו של משיב 1 שדרש ממנו תשלום בסך של 100,000 ₪ בגין חובו של המתלון כלפי מר דאס, אביו של משיב 4. המתלון סרב לשלם למשיב 1 את הכספים, ומשיב 1 אמר לו בתגובה כי "אם הוא לא רוצה לשלם - לא צריך". בהודעה מיום 25.11.14 (שעה 12:03) המתלון חזר על גרסתו, לפיה משיב 1 ביקש ממנו לשלם את החוב, והוסיף כי משיב 1 אף אמר לו כי אם לא ישלם את החוב, "הוא ישלח את ילדיו שיורידו אותו מהג'יפ". תימוכין לגרסה זו של המתלון, נמצאים בהודעתו של מר נאיף שוויקי מיום 25.11.14 (שעה 13:50), שנכח בשיחה שהתקיימה בביתו של משיב 1, ואשר שמע את משיב 1 מספר למתלון כי בא אליו אביו של משיב 4 והתלון לפניו כי המתלון אינו משלם לו את חובו. המתלון השיב למשיב 1 כי החוב נפרע, אך משיב 1 אמר לו בתשובה כי אם המתלון לא יביא לו 100,000 ₪ תוך 48 שעות, ייקחו ממנו את הג'יפ.

7. בנוסף, קיימת הודעתו של מר ראד רביע מיום 23.11.14 (שעה 21:01) במסגרתה סיפר כי צילם ביום 20.11.14 את הג'יפ מחוץ לביתו של משיב 1. כמו כן, ביום 23.11.14 הבחין כי הג'יפ הוצא מחוץ לחצר הבית ונמצא במרחק של כ-20 מ' ממנה. לטענתו, הוא זיהה את הג'יפ כרכבו של המתלון "במיליון אחוז" (הצילומים מצויים בתיק החקירה). כן קיימת הודעת מר מחמד עבד אללטיף מיום 26.11.14 (בשעה 19:04), בה סיפר גם הוא, כי זיהה את ביתו של משיב 1 בתמונה בה רואים את הג'יפ בחניית הבית עומד ליד רכבו של משיב 2. לבסוף, קיימת גם הודעתו של המתלון מיום 20.11.14 בה גם הוא סיפר שהרכב נמצא בבית משיב 1.

8. לעומת כל אלו ניצבת הודעת משיב 1 מיום 25.11.14 (שעה 19:18) לבדה. במסגרת גביית הודעה זו, הציג לפני משיב 1 תמונה של ביתו כאשר הרכב חונה בחזיתו. טענת משיב 1 הייתה כי אינו מזהה את המקום, והטיח כלפי השוטר "מאיפה הבאת את התמונות האלה". ברם, טענתו החלופית באותה הודעה הייתה, כי אם הבית הוא אכן שלו, שמא הרכב המצולם בתמונה ליד הבית אינו אלא של אורח שבא לבקר בביתו.

9. צירופן של ראיות אלו: הודעת המתלון, הודעותיהם של העדים שוויקי, רביע ואללטיף ותמונות הרכב ליד ביתו של משיב 1, מלמד לכאורה שידו של משיב זה עמדה מאחורי מעשה השוד. הוא זה אשר איים על המתלון ועמד

מאחורי האיום עד שרכב המתלונן נלקח והגיע לחצרו. גרסתו כי הבית שבתמונה אינו שלו כי אם של מישהו אחר, או לחילופין מדובר ברכב של אורח שבא לבקרו, כוחה יפה כהגדרתה - כגרסה חלופית על כל המשתמע ממנה. אכן המתלונן לא סיפר בהודעתו הראשונה שנגבתה ממנו ביום 16.7.14 (בשעה 02:50) את הרקע של האירוע ועל האיום של משיב 1 כלפיו, אלא רק על האירוע עצמו. ברם, בהודעת המתלונן מיום 20.11.14 הסביר כי לא סיפר על מה שהתרחש בבית משיב 1 בחקירתו הראשונה, מכיוון שהמשטרה לא בקשה זאת ממנו. משמעותה של השמטת סיפור הרקע של האירוע בעת מסירת ההודעה הראשונה, עד כמה שהיא מהותית, תידון בתיק העיקרי ולא בעת הזאת. גם לא מצאתי שיש בכוחה של הטענה ש-100,000 ₪ אינם נחשבים בעיניו של משיב 1, כדי להפחית מכוחן הראייתי של כל הראיות האחרות המפלילות אותו. לסיכום אפוא, יש תשתית ראייתית מספקת לכאורית בעניין העבירות המיוחסות למשיב 1 כדי לבסס את בקשת המעצר בעניינו.

ומכאן לעניינם של משיבים 2-5, אלו אשר לפי הטענה השתתפו בפועל בשוד.

10. בתיק החקירה ישנו סרט שצולם במצלמת האבטחה המותקנת ליד שער ביתו של המתלונן והמתעד את השוד. בסרט לא ניתן לזהות את הדמויות, אך רואים היטב כיצד בני משפחת המתלונן יוצאים מהרכב וכיצד השודדים מאפשרים להם להוציא ממנו את חפציהם. כן רואים את המתלונן הולך ובא מספר פעמים, כאשר הוא נושא ילד קטן על ידיו, כמו גם שני ילדים עומדים בצד וצופים בנעשה. בסוף רואים כיצד כל מי שהשתתף בשוד נכנס לרכב ועוזב את המקום.

11. אחת הראיות העיקריות עליהן מבוססים כתבי האישום כנגד המשיבים היא עדותו של משיב 5. בהודעתו של משיב זה מיום 18.11.14 (שעה: 7:24), הוא סיפר כיצד הוא, משיב 4 ועלקם נסעו ברכבו של אדם בשם סעירי לעבר ביתו של משיב 1. שם דיברו כל הנוכחים על חובו הכספי של המתלונן ועל הצורך ליטול ממנו את הג'יפ במקום הפירעון הכספי של החוב. כל החבורה נסעה יחדיו מבית משיב 1 לעבר ביתו של המתלונן, שם המתינו לבואו. בשעת השוד היה זה משיב 2 שירה באוויר באקדח שלוש פעמים. עלקם איים על האישה בסכין והוא עצמו (משיב 5) דחף את האישה, ואמר לה שתעזוב את המקום. לעלקם הוא אמר "באנו לקחת כסף, ולא להרוג". לבקשת המתלונן הוא ומשיב 4 הוציאו חפצים מהרכב. לאחר שכל בני המשפחה יצאו מהרכב, נכנסו כל החמישה אל הרכב במקומם. עם זאת, הוא, משיב 4 ועלקם ירדו מהרכב מייד ואילו משיבים 2 ו-3 המשיכו בדרכם. באותה הודעה הוא טען כי לא הכיר את משיב 2 לפני האירוע אך הוא זיהה אותו בתמונה שהוצגה לפניו במשטרה ואמר שהוא "זה שירה". כן זיהה את תמונת משיב 3 כאדם שראה "אותו כמה פעמים בוילה" (של משיב 1). על השאלה איזה אדם נוסף היה איתם (היינו, משיב 2), ענה כי: "אני לא יודע איך קוראים לו", אך הוא "ממשפחת אבו עסב" והוא "רזה, הפנים שלו רזות".

12. על גרסה זו חזר משיב 5 במסגרת הודעתו הנוספת מיום 23.11.14 (שעה 21:52), בה ציין, שוב, כי משיב 2 הוא זה שירה בנשק, פעמיים - שלוש באוויר, הוא זה שהוציא את המתלונן מהרכב והוא גם זה שנהג ברכב לאחר שנשדד. כן סיפר היכן כל אחד מהחבורה ישב בג'יפ: משיב 2 נהג ברכב ולידו ישב משיב 3; הוא עצמו ישב מאחורי הנהג; עלקם ישב מאחורי משיב 3; ובאמצע מאחור ישב משיב 4. הם נסעו כ-20 מ' והוא ירד מהרכב שהמשיך ל"ווילה" (וכך גם סיפר בהודעתו הנוספת מיום 25.11.14 (שעה 18:50)).

13. בנוסף, בתיק החקירה קיים תרשים שערך משיב 5 ביום 18.11.14 ובו רשם כי: אדם בשם "מחמד עאהד

עלקם - היה לו סכין; למשיב 4 "היה סכין"; לבן של אבו עסב (משיב 2) - "יש להם ווילה"; ולמשיב 3 - "היה איתו נשק והוא ירה". הוא תאר גם את פרטי הלבוש של כל המעורבים. כאשר הוצגה לו תמונה של משיב 3, הוא כתב בתחתית התמונה שהוא האדם "שעשה את כל הבלאגן".

14. ולבסוף קיים בתיק החקירה דו"ח עימות מיום 25.11.14 שהתקיים בין משיב 5 למשיב 4. בעימות זה משיב 5 סיפר כי הוא, משיב 4 ועלקם שהייתה ברשותו סכין נסעו לבית המתלונן כדי לגבות את הכסף מהמתלונן. שם השלושה פגשו בעוד שני אנשים רעולי פנים כאשר ברשותו של אחד מהם היה אקדח. שני אלו בקשו אף הם לגבות כסף מהמתלונן.

15. בנוסף לעדות משיב 5, וכתומכין נוספים למעורבות משיבים 2-5 בשוד, קיימות ההודעות של המתלונן, אשתו ובתו.

בהודעת המתלונן מיום 16.7.14 (בשעה 02:50) הוא סיפר כיצד הגיע לביתו עם אשתו וארבעת ילדיו. אשתו יצאה מהרכב ואז קפצו עליו חמישה אנשים עם סכינים ואקדחים. אחד מהם גם ירה באוויר. אחד מהשודדים שם את אקדחו לראשו ואמר לו ששמו אבו עסב והוא בא כדי לקחת ממנו את הרכב. השודדים הביאו לאשתו את תיקה ואחד מהטלפונים שלה, ואילו הטלפון השני שהיה ברשותה נפל ברכב ונלקח עימו. המתלונן זיהה שניים מהשודדים כמשיבים 2 ו-3 הואיל ושניהם איימו עליו עם אקדח. הוא הכיר את שמות משפחתם את שלושת האחרים אך לא את שמותיהם הפרטיים. הוא תאר גם את פרטי לבושם. לטענתו, גם לשלושת האחרים היו אקדחים והחזיקו סכין בידם השנייה. במסגרת הודעה זו הוא זיהה את תמונות משיבים 2 ו-3. בהודעתו הנוספת מיום 20.11.14 הוא עמד על כך שגם משיב 3 היה בחבורה למרות שהוא בקושי הלך "וראשו היה נפוח". כך גם זיהה את תמונת משיב 2 כאדם נוסף שהיה באירוע.

16. גם המתלוננת בהודעתה מיום 16.7.14 (בשעה 10:25) ספרה את אותו הסיפור. לפיה, שלושה מהשודדים היו רעולי פנים ושניים לא. אחד מהם שלף אקדח וירה באוויר. כן ספרה כי אחד מהשודדים שישב בכיסא הנהג, היה משיב 2. היא הכירה אותו היכרות קודמת מהכפר שלה והוא לא היה רעול פנים. הוא גם זה שירה באוויר. לטענתה היה עוד אחד מתוך החבורה שהיה לו אקדח, אך היא לא זיהתה אותו מפני שהיה רעול פנים. כך גם בהודעתה מיום 20.11.14 (שעה 14:46), היא הסבירה כי החמישה שהגיעו לקחת את הרכב כיסו את פניהם במעיל שהרימו על הפנים. גם משיב 2 עשה כן, אך כאשר הוא דיבר איתה פניו נתגלו והיא זיהתה אותו כאמור כמשיב 2.

17. בנוסף קיימת הודעת בתו בת ה-13 של המתלונן מיום 16.7.14 (שעה 11:18), בה היא ספרה כי מי שישב בכיסא הנהג לא היה רעול פנים. אימא שלה שאלה את אחד מרעולי הפנים מי הם ומה הם רוצים וזה השיב לה כי הוא ממשפחת אבו עסב. לאדם נוסף היה סכין ולרעול פנים אחר היה אקדח. גם היא ספרה כי שלושה מתוך חמשת השודדים היו רעולי פנים ושניים מהם לא. גם היא טענה כי היא מכירה את זה שישב בכיסא הנהג, ולאחר מכן אף זיהתה אותו בתמונה כמשיב 2.

18. לסיכום, בגרסת משיב 5 לבדה יש כדי לבסס את הבקשה. לא רק כלפי עצמו אלא גם כלפי משיבים 2-4. יש

גם בגרסת המתלון ובני משפחתו לבדן כדי להביא לאותה תוצאה. קל וחומר צירופם של אלו עם אלו. גם לא מצאתי חוסר היגיון בהודעות המתלון, אשתו ובתו. העובדה שאחד מהמשיבים מסר כי הוא בן למשפחת אבו עסב לא נראית על פניה כל כך מוזרה. אדרבה, ייתכן כי הדברים נאמרו כדי להטיל אימה ופחד בלב המתלון ובלב משפחתו. גם נלמד כי חשיפת זהותו של משיב 2 לא הייתה במתכוון, אלא בשמיטת הרעלה מעל פניו. גם לא מצאתי שההבדלים בין גרסת המתלון לבין גרסת אשתו ובתו בעניין מספר האנשים שהיו חמושים באקדחים, או לגבי מי מהמשיבים היה רעול פנים, משמעותיים. גם גרסתו של המתלון לפיה גם משיב 2 וגם משיב 3 איימו עליו עם אקדח טעון בירור, ועניינים אלו יידונו בתיק העיקרי. פשיטא גם, כי מהימנות משיב 5, המתלון והעדים האחרים תישקל בבוא העת המתאים, גם כן במסגרת התיק העיקרי.

ולשלמות התמונה אביא גם מגרסתם של משיבים 2-4.

גרסת משיבים 2-4

19. בהודעת משיב 2 מיום 18.11.14 (שעה 07:26) הוא טען כי אינו מכיר את משיב 5 והוא הכחיש כל קשר לאירוע. כמו כן, בעימות שהתקיים ביום 25.11.14 בין משיב 2 למתלון, המתלון טען לפניו כי הוא אמר לו בעת האירוע כי הם "הילדים של אבו עסב" והוא זיהה אותו בוודאות. המתלון גם הטיח לפניו כי הוא גם זה ששם את האקדח לראשו והוציאו מהג'יפ, והוא גם זה שנהג לאחר מכן בג'יפ. ברם, משיב 2 מילא את פיו מים, לא השיב לטענות המתלון ושמר על זכות השתיקה. כך בחקירת משיב 2 מיום 25.11.14 (שעה 12:47), הוא שמר על זכות השתיקה לכל שאלה שנשאל, כמו גם בעימות שהתקיים ביום 25.11.14 בינו לבין האישה במסגרתה היא טענה לפניו כי היא מכירה אותו, ראתה אותו ביום האירוע ולפני זה בתחנת דלק של אבו עסב. היא אף זיהתה אותו בשמו ואמרה כי הוא זה שירה באוויר, והוא זה שגם הוציא את הילדים מהרכב ונהג בו. גם בעימות זה משיב 2 שמר, כאמור, על זכות השתיקה.

20. בהודעת משיב 3 מיום 19.11.14 (שעה 15:19) הוא טען כי ביום האירוע היה משותק ברגליו בשל אירוע ירי קודם בו נפצע. באותו יום כמעט ולא הלך, שכן רגלו הייתה משותקת וראשו היה חבוש עם פצע פתוח. בשל פציעות אלה אף נאסרה עליו היציאה מביתו מחשש לזיהום. כתימוכין למצבו הרפואי המציא תעודת שחרור ותיעוד רפואי מבית חולים הדסה שם אושפז ביום 18.6.14 ושוחרר ביום 26.6.14. בהודעתו מיום 25.11.14 (שעה 17:15), חזר על גרסתו כי היה בעת האירוע בבית לאחר אשפוזו.

21. בהודעת משיב 4 מיום 24.11.14 (שעה 7:15), הוא לא הכחיש כי נכח באירוע אלא טען שהגיע לגבות מהמתלון את חובו כלפי אביו, שם פגש באקראי את משיבים 2-3. חלקו באירוע היה רק בעזרה שהושיט לאישה ולילדיה לצאת מהרכב. לאחר מכן הוא עזב את המקום. הוא הכחיש שהיה בבית משיב 1 לפני האירוע וטען כי אינו מכיר איש ממשפחתו. בהודעה מיום 24.11.14 (שעה 12:02), הוא הוסיף על הודעתו הקודמת ותאר כי הגיע לבית המתלון יחד עם שני שותפיו, עלקם ומשיב 5, שם כבר המתינו משיבים 2-3 לבוא המתלון. במסגרת אותה הודעה הוא לא זיהה את משיבים 2 ו-3 בתמונות שהציגו לפניו. עם זאת, הוא הודה בתשאול שהתקיים לפני מתן ההודעה, כי משיב 2 נכח באירוע ולגבי משיב 3 אמר "כי אם לא היה מאושפז באותו יום", אז גם הוא נכח במקום. באותה הודעה הוא סיפר כי לאחר שהרכב נלקח, הוא גם נסע בו אך יצא ממנו "קרוב להר". גם הוא תאר כיצד ישבו בג'יפ. הוא מאחור ליד החלון שלא בצד הנהג; עלקם לידו; ומשיב 5 מאחורי הנהג. גם בהודעתו מיום 25.11.14 (שעה 14:25) חזר על גרסתו.

22. בנוסף ביצעה המשטרה תרגיל חקירה בין משיב 4 לבין משיב 5 מיום 26.11.14, בו משיב 5 ניסה לשכנע את משיב 4 שיודה. מנגד, משיב 4 נשמע מתאם גרסה עם משיב 5 ומציע כי שניהם ימסרו במשטרה כי כשהתחילו לירות, גם הם פחדו. משיב 4 גם הציע למשיב 5 שיספר למשטרה כי שניהם הגיעו לבית המתלונן ברגל.

23. סיכומי של דבר, משיב 2 לא מסר גרסה כלשהי ולכן בשלב הזה הראיות האחרות המפלילות אותו מיותמות מהתייחסותו. למשיב 3 יש אכן גרסה משלו, אך אין בה בשלב הזה כדי לקעקע את הראיות האחרות המפלילות אותו. מה גם, בתעודת השחרור שלו מבית החולים נאמר כי הוא משוחרר לביתו "במצב טוב". ומשיב 4 הינו בבחינת מודה במקצת.

כנגד כל המשיבים נמצאו אפוא ראיות לכאורה לביסוס ההאשמות המיוחסות להם בכתב האישום.

עילת המעצר והחלופות לו

24. הלכה למעשה, לא הייתה מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר. המחלוקת סבה סביב שחרור המשיבים לחלופת מעצר, לפני או לאחר הכנת תסקירי מעצר בעניינם.

25. למשיבים 1, 2 ו-4 אין עבר פלילי. לעומתם, למשיב 3 יש עבר פלילי כבד. לחובתו שורה ארוכה של הרשעות בעבירות רכוש חמורות, הכוללות שוד מזוין, החזקת נשק שלא כדין, פריצות לכלי רכב וגניבתם וכיו"ב, ונגזרו עליו במצטבר מספר שנות מאסר. גם למשיב 5 עבר פלילי בעבירות איומים והתנהגות פרועה במקום ציבורי ומעשה סדום בקטין.

26. אכן לפי מצוות המחוקק יש לבדוק את האפשרות של שחרור כל נאשם לחלופת מעצר. ברם, תנאי בסיסי לשחרור לחלופת מעצר הוא האמון שבית המשפט נותן בנאשם (בש"פ 3161/10 **מדינת ישראל נ' מהרבנד** (פורסם בנבו, 2.05.10); בש"פ 995/09 **קורס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.12.09)). חוסר האמון נלמד מעברו הפלילי של הנאשם, אופיין של העבירות המיוחסות לו, חומרתן של העבירות, נסיבות ביצוע העבירות, והתרשמותו הכללית של בית המשפט ממנו.

27. במקרה זה, אין מקום לשחרר את משיבים 1, 2 ו-3 לכל חלופת מעצר. הם אינם ראויים לאמון בית המשפט. המסוכנות הנשקפת מהם גדולה עד מאוד. חרף העובדה שלמשיב 1 אין עבר פלילי, במובנים רבים מצבו חמור יותר ממצבם של כל המשיבים האחרים. לפי הטענה, משיב 1 שימש כתובת לגביית חובות בדרך אלימה. הוא זה שישב בביתו ושילח את בנו, אחיינו ואחרים הסרים למרותו כדי לבצע את פקודתו (וראו: בש"פ 7759/08 **מדינת ישראל נ' ולמר**, 21.4.09). די לו להימצא ליד מכשיר טלפון או ליצור קשר עם כל מי שסר למרותו בכל דרך אחרת כדי להעמיד בסכנה את שלום הציבור ואת מפליליו. לכן כל חלופת מעצר לא תאיין את מסוכנותו. נטען על ידי בא-כוחו כי הוא עוסק בעסקי דלק והמעצר יפגע קשות בפרנסתו. ברם, בהודעתו הוא טען כי אינו עובד ומתפרנס אך מהשכרת שתי דירות שבבעלותו. כמו כן, חרף העובדה שלמשיב 2 אין עבר פלילי, החלק שנטל באירוע תוך שימוש בנשק חם מעיד על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו, הן לציבור וודאי למתלוננים (וראו: בש"פ 9126/04 **חסייני נ' מדינת ישראל**, 7.11.04). גם מעשיו

ועברו הפלילי של משיב 3 באותו סוג של עבירות מאפילים קשות על שחרורו וגם לגביו חלופת מעצר לא תקהה את הסכנה הנשקפת ממנו.

28. לעומת זאת, יש לבדוק אם יש מקום לשחרר את משיבים 4 ו-5 לחלופת מעצר מתאימה. למשיב 5 יש אכן עבר פלילי, אך עבר זה אינו רלוונטי למיוחס לו במקרה זה. מה גם, מצאתי ממש בדברי בא-כוחו, שהוא שיתף פעולה בחקירתו וקיימת אפשרות לרחוש בו אמון. לכן, שירות המבחן מתבקש לערוך תסקירי מעצר אודות משיבים 4 ו-5 ולבוא בהמלצה לפני בית המשפט. מודגש, כי אין באמור כדי לטעת בלב מי מהמשיבים את הציפייה כי ישוחררו ממעצרם, אלא אך בדיקת התאמתם לחלופת מעצר. כמו כן מודגש כי חלופת מעצר בתוך שכונות מזרח העיר ירושלים או בכפרים שמסביב לה, לא תתקבל, נוכח הקשיים האובייקטיביים הניצבים בימים אלו לפני המשטרה בפיקוח על חלופת מעצר במקומות אלו.

סיכום

29. אני מורה אפוא, על מעצרם של כל המשיבים עד לתום הליכי המשפט נגדם.

לגבי משיבים 4 ו-5 יוזמנו תסקירי מעצר כדי לתהות קרוב יותר על קנקנם, ולבדוק אפשרות של שחרורם לחלופת מעצר.

נקבע אפוא, להמשך דיון בעניינם של משיבים 4 ו-5 ביום 29.12.14 בשעה 14:30.

המזכירות מתבקשת להזמין את משיבים 4 ו-5 לדיון באמצעות שב"ס, להזמין מתורגמן לשפה הערבית לדיון ולשלוח העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשע"ה, 15 דצמבר 2014, בנוכחות המתייצבים.